

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi Towarzystwa Miłośników Ziemi (...) w Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt I Nc (...)
w sprawie z powództwa T. R. i S. M.
przeciwko Towarzystwu Miłośników Ziemi (...) w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2008 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) nie obciąża stronę skarżącą kosztami postępowania.**

Uzasadnienie

Pozwane Towarzystwo Miłośników Ziemi (...) w Z. wniosło skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w K. w dniu 28 kwietnia 2005 r. [sygn. akt I Nc (...)].

Skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 481 § 2 k.c. oraz art. 233 § 1 i art. 499 § 2 k.p.c. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nakazu zapłaty, skarżący wskazał na rażąco wysokie odsetki (109,5% w skali roku) zasądzone nakazem zapłaty w stosunku do odsetek ustawowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy, o którym mowa w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżący nie wykazał, że jakkolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jego sprawie.

Skarżący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, który został odrzucony z powodu niewykazania, że pełnomocnictwo zostało podpisane przez osoby umocowane do reprezentacji. Pozwanemu przysługiwał zatem środek prawny umożliwiający wzruszenie orzeczenia Sądu pierwszej instancji i pozwany skorzystał ze sprzeciwu, ale z przyczyn leżących wyłącznie po jego stronie środek ten został odrzucony. Kwestionowana w skardze wysokość zasądzonych odsetek mogła być więc przedmiotem rozstrzygnięcia wydanego w wyniku skutecznego wniesienia środka zaskarżenia i podlegać weryfikacji. W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środek odwoławczy przysługujący od wydanego nakazu zapłaty na zasadach ogólnych, w sytuacji gdy w sposób zawiniony środek ten sam utracił.

Skarżący nie sprecyzował także w sposób wystarczający, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka i obywatela zostały naruszone, gdyż powołał się tylko ogólnie na naruszenie istniejącego porządku prawnego. W wypadku powołania się w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia na naruszenie „istniejącego porządku prawnego” niezbędne jest, oprócz wskazania danej zasady, powołanie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej naruszenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.